

foburg

văd perfecta armonie dintre lucrurile din lume –
coastele albe de catarg mă ating una câte una
ca niște degete fine pe piele

fruntea mi se clatină pe vele imense
se lasă și se-nalță de la un stâlp de înaltă tensiune la altul
peste șiruri de containere de tablă și căi ferate
până-n larg

coapse rozalii de frig se tălăzuiesc în asfaltul gri
cu hornuri și țigle deșirate –
puștii se prind se țin strâns cu brațele
în jurul coastelor de catarge spulberate de valuri

pe aceleași străzi goale și ovale
sughit și chicotesc la nesfârșit
legănându-se între pupă și proră

*

puștiul blond
deschide robinetul
se urcă pe scaun în mijlocul bucătăriei
cu ochi mari verzi limpezi
așteaptă

mama îl scoate repede afară
„Andrei, stai aici!”
iar el fuge din fața blocului
râzând
și gleznele i se rostogolesc spumegânde
pe asfaltul cald și ud

*

două fete pe o potecuță de ciment între blocuri
miroseau margarete
și cu capul în jetul alb al turboreactoarelor
au început să dea ture la nesfârșit
în jurul lumii

de după colțul blocului a apărut un bătrân
cu genunchii înainte și cu basca pe ochi
trecând încet pe lângă ele
le-a spus „n-aveți minte”
oftând

perioada albastră

copila de clasa întâi foșnește pe trotuarul îngust
de-a lungul gardului de fier al școlii generale
atât de aproape de pământ
tălpile rozalii îi rămân în fiecare strop de rouă
măturătorii își fac loc cu coatele
prin asfaltul ud cu frunze vâsle și castane
copila inspiră aerul rece al dimineții cu nori cu tot
cu stoluri de rândunele
râzând pe-o creangă
pieptul alb de pene și puf
palpită clar și natural
în curtea mare și ușor înclinată
copiii țipă suav sălțați de marea
ea se rotește în jurul catargului cu pânze de baletistă iar
încheieturile mâinilor se frâng grațios deasupra capului
râsetele și scâncetele lor se risipesc – fire de aer –
până în oasele lor
între cele două porți de fier fără plasă
băieți mai mari joacă fotbal
unul din ei stă cufundat până la brâu în acoperișul de tablă
al chioșcului din colț
mănâncă dulciuri

omul de pe catarg

m-am proptit în mijlocul străzii
aerul purpuriu și umed s-a strâns ciorchine
coapsele albe s-au încolăcit
mi-am stors interiorul
în hornurile ronțăite

am văzut foburgul de statură mică
fără început și fără sfârșit
puștii care jucau pase pe școală
se răsuceau rotocoale pe deasupra blocurilor

iedera

naivă
crede că poate simți totul
sare de pe un picior pe altul cu genunchii-n aer
cu capul în altă parte
pe toate străzile subțiate de șuieratul trenului
țeava galbenă de gaz de pe umăr
scările închise de bloc
cuiburile de porumbei dintre stâlpii de beton

mai demult
 își unduia trupul fragil
 printre barele de fier forjat omoplații claviculele frânte
 șlefuite de valurile oceanului gâtul subțire întins
 să prindă fata tușind la geam
 copilul ce-și rotea brațele-n târg
 (mai târziu fugea pe holul îngust și își rotea brațele fără el
 în capătul celălalt al foburgului)
 infima omidă verde trecând peste sârma subțire ruginită
 de crinolină
 din jurul trunchiului vechi de castan sub care
 copila ștergea puntea-n genunchi –
 rotunzi brun-roșcați umezi
 naivă

*

merg încet cu pasul căzut sub bordura șubredă
 printre blocurile roșiatice de cărămizi
 grele clare și ude până la esență
 pomeții mi se aprind
 mă smucesc –
 gălgâi și cad în pocnete pe trotuar
 beată de apa ce se scurge de pe acoperiș printre
 tâmplele de țevă pluvială

*

doi puști peticiți
 se dau într-o coajă de nucă
 pe balustrada din tramvai
 își spun
 „nu mai râde de kafka!”
 și nu se mai opresc din râs

un pasager îi gonește afară
 pe strada îngustă ruginită de fier
 curbată între clădiri jerpelite
 cu geamuri goale
 pălpâind ruginii
 puștii cu șina de tramvai în piept
 trepidează

copilărie

fața ta albă pistruiată
 de copil neastâmpărat
 mai simplu decât o margaretă
 se deschide

genunchii de castană mi s-au înmuiat
 vreau să am curajul să-i adun iar
 de pe stradă

miercuri seara

într-un volkswagen vișiniu cu cartierul în spate
 puștiul din față numără – două ore până pleacă la muncă
 apasă butonul plafonierei
 în câmpul ce pălpâie gălbejit în geamurile brumate

cel de pe bancheta din spate se uită fix în parbriz
 cu capul între cele două scaune
 și cu luna între umeri –
 caroseria tremură convulsiv se chircește
 își ia genunchii-n brațe se stoarce
 pe câmpul cu brumă

puștiul din spate zâmbește
 cu ochii mari
 buzele strânse
 obrazii supți între dinți

geamgiul

scrumam în ghiveciul cu crini de la fereastră
 când mi-ai arătat, cu degetul pe geam,
 puștii care stăteau de frig în scara de vizavi

„vă simțiți bine împreună, nu?” m-ai întrebat
 și atunci inima mi s-a deschis –
 am tras de tocul de lemn al ferestrei
 și capul mi-a căzut pe spate

în lumina albă
 o pulbere de praf și așchii se-nălța
 din gura mea căscată